

zobowiązany uznać ten wniosek za „złożony” w rozumieniu art. 15 ust. 1 dyrektywy 2008/9, zmienionej dyrektywą 2010/66, oraz rozpatrzyć go. W ramach rozpatrywania tego wniosku, i z wyjątkiem przypadków, w których oryginał lub kopia faktury są już dostępne organowi podatkowemu, organ ten może zażądać od wnioskodawcy podania kolejnego numeru, który w sposób jednoznaczny identyfikuje fakturę, a jeżeli nie spełni on tego żądania w terminie jednego miesiąca, o którym mowa w art. 20 ust. 2 tej dyrektywy 2008/9, zmienionej dyrektywą 2010/66, wspomniany organ jest uprawniony do odrzucenia wniosku o zwrot.

(¹) Dz.U. C 263 z 5.8.2019.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 17 grudnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kammergericht Berlin – Niemcy) – Postępowanie dotyczące ekstradycji BY

(Sprawa C-398/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Obywatelstwo Unii Europejskiej – Artykuły 18 i 21 TFUE – Ekstradycja obywatela Unii do państwa trzeciego – Osoba, która nabyła obywatelstwo Unii po przeniesieniu ośrodka interesów życiowych do wezwanego państwa członkowskiego – Zakres stosowania prawa Unii – Zakaz ekstradycji stosowany wyłącznie do obywateli krajowych – Ograniczenie swobodnego przepływu osób – Uzasadnienie oparte na zapobieganiu bezkarności – Proporcjonalność – Informowanie państwa członkowskiego, którego obywatelem jest osoba poszukiwana – Spoczywający na wezwanym państwie członkowskim i państwie członkowskim pochodzenia obowiązek zwrócenia się do wzywającego państwa trzeciego o przekazanie akt postępowania karnego – Brak]

(2021/C 53/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Kammergericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

BY

przy udziale: Generalstaatsanwaltschaft Berlin

Sentencja

- 1) Artykuły 18 i 21 TFUE należy interpretować w ten sposób, że znajdują one zastosowanie do sytuacji obywatela Unii Europejskiej będącego obywatelem państwa członkowskiego przebywającym na terytorium innego państwa członkowskiego i objętego wnioskiem o ekstradycję skierowanym do tego ostatniego państwa przez państwo trzecie, nawet jeśli obywatel ten przeniósł ośrodek interesów życiowych do tego innego państwa członkowskiego w chwili, gdy nie miał jeszcze statusu obywatela Unii.
- 2) Artykuły 18 i 21 TFUE należy interpretować w ten sposób, że jeżeli państwo członkowskie, którego obywatelem jest osoba poszukiwana, będąca obywatelem Unii objętym wnioskiem o ekstradycję skierowanym przez państwo trzecie do innego państwa członkowskiego, zostało powiadomione przez to ostatnie państwo o tym wniosku, ani jedno, ani drugie z tych państw członkowskich nie jest zobowiązane do zwrócenia się do wzywającego państwa trzeciego o przekazanie im kopii akt postępowania karnego, aby umożliwić państwu członkowskiemu, którego obywatelem jest ta osoba, ocenę możliwości przejęcia prowadzenia postępowania karnego przeciw wspomnianej osobie. O ile powiadomiło ono należycie państwo członkowskie, którego obywatelem jest ta osoba, o wniosku o ekstradycję, o wszystkich okolicznościach prawnych i faktycznych przedstawionych przez wzywające państwo trzecie w ramach tego wniosku oraz o wszelkich zmianach sytuacji, w jakiej osoba poszukiwana się znajduje, istotnych dla celów ewentualnego wydania przeciwko niej europejskiego nakazu aresztowania, wezwane państwo członkowskie może dokonać ekstradycji tej

osoby bez konieczności oczekiwania na to, by państwo członkowskie, którego jest ona obywatelem, zrezygnowało w drodze formalnej decyzji z wydania takiego nakazu aresztowania, dotyczącego co najmniej tych samych czynów co czyny wskazane we wniosku o ekstradycję, gdy to ostatnie państwo członkowskie zaniecha wydania tego nakazu w rozsądnym terminie, który został mu wyznaczony w tym celu przez wezwane państwo członkowskie przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy.

- 3) Artykuły 18 i 21 TFUE należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie, do którego państwo trzecie skierowało wniosek o ekstradycję w celu przeprowadzenia postępowania karnego wobec obywatela Unii będącego obywatelem innego państwa członkowskiego, nie jest zobowiązane do odmówienia ekstradycji i przejścia prowadzenia postępowania karnego, jeżeli jego prawo krajowe przewiduje taką możliwość.

(¹) Dz.U. C 288 z 26.8.2019.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 17 grudnia 2020 r. – Republika Francuska / Komisja Europejska

(Sprawa C-404/19 P) (¹)

[Odwołanie – Europejski Fundusz Rolniczy Gwarancji (EFRG) i Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) – Decyzja wykonawcza (UE) 2017/2014 – Wydatki wyłączone z finansowania Unii Europejskiej – Wydatki poniesione przez Republikę Francuską – Korekta ryczałtowa według stawki 100 % – Proporcjonalność – Wytyczne Komisji Europejskiej w sprawie obliczania korekt finansowych w ramach procedur rozliczenia zgodności i rozliczenia finansowego rachunków]

(2021/C 53/11)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Republika Francuska (przedstawiciele: A.-L. Desjonquères, C. Mosser i D. Colas, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: X. Lewis, A. Sauka i J. Aquilina, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Uchyła się wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 12 marca 2019 r., Francja/Komisja (T 26/18, niepublikowany, EU:T:2019:153) w zakresie, w jakim Sąd z jednej strony oddalił w nim skargę Republiki Francuskiej dotyczącą decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2017/2014 z dnia 8 listopada 2017 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) i Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW), mocą której w części uzasadnienia zatytułowanej „System kontroli z poważnymi brakami, Korsyka” Komisja zastosowała wobec tego państwa członkowskiego korekty ryczałtowe według stawki 100 % mające zastosowanie do bezpośredniej pomocy obszarowej przyznanej na Górnej Korsyce w odniesieniu do lat składania wniosków 2013 i 2014 ze względu na stwierdzone w tym departamencie nieprawidłowości w systemie kontroli pomocy obszarowej, a z drugiej strony orzekł o kosztach.
- 2) Stwierdza się nieważność decyzji wykonawczej 2017/2014 w zakresie, w jakim w części uzasadnienia zatytułowanej „System kontroli z poważnymi brakami, Korsyka” zastosowała wobec Republiki Francuskiej korekty ryczałtowe według stawki 100 % mające zastosowanie do bezpośredniej pomocy obszarowej przyznanej na Górnej Korsyce w odniesieniu do lat składania wniosków 2013 i 2014 ze względu na stwierdzone w tym departamencie nieprawidłowości w systemie kontroli pomocy obszarowej.
- 3) Komisja Europejska pokrywa, poza własnymi kosztami związanymi z postępowaniem odwoławczym i jedną czwartą kosztów poniesionych przez siebie w pierwszej instancji, koszty poniesione przez Republikę Francuską w związku z postępowaniem odwoławczym i jedną czwartą kosztów poniesionych przez to państwo członkowskie w pierwszej instancji.